

Arrest

nr. 194 392 van 26 oktober 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die beiden verklaren van Albanese nationaliteit te zijn en eveneens handelend in hun hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X, op 4 maart 2016 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 24 december 2015 tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 september 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 oktober 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. STOROJENKO, die *loco* advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De eerste verzoekende partij verklaart de Albanese nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 17 juli 1975.

De tweede verzoekende partij verklaart de Albanese nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 14 januari 1981.

De eerste en tweede verzoekende partij zijn getrouwd en hebben twee gemeenschappelijke minderjarige kinderen. De twee kinderen worden wettelijk vertegenwoordigd door hun ouders.

Op 14 februari 2012 dienen de verzoekende partijen een asielaanvraag in. Op 12 maart 2013 weigert de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partijen. Op 11 april 2012 tekenen de verzoekende partij beroep aan tegen deze beslissingen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest van 28 juni 2012 met nummer 83 899 weigert de Raad eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partijen.

Op 21 maart 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*). Op 17 april 2012 tekenen de verzoekende partijen beroep aan tegen deze beslissingen bij de Raad. Bij arrest van 16 oktober 2012 met nummer 89 801 verwerpt de Raad het beroep.

Op 9 april 2015 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 24 december 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) de beslissing waarbij de aanvraag van 9 april 2015 onontvankelijk wordt verklaard.

Op dezelfde dag neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten in hoofde van de eerste verzoekende partij. Dit is de eerste bestreden beslissing die op 8 februari 2016 aan de eerste verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven als volgt luiden:

“De heer,

*Naam, voornaam: A.D.[...]
geboortedatum: 17.07.1975
geboorteplaats: S.
nationaliteit: Albanië*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 7 (zeven) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, is hij een vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen:

Betrokkene verklaart in zijn asielprocedure op 13.02.2012 het grondgebied te hebben betreden. Op 28.06.2012 werd zijn asielprocedure afgesloten met een bevestigende beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Het toegestane verblijf van maximaal 90 dagen op 180 dagen is heden ruimschoots overschreden.”

Eveneens op 24 december 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten in hoofde van de tweede verzoekende partij en de minderjarige kinderen. Dit is de tweede bestreden beslissing die op 8 februari 2016 aan de tweede verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven als volgt luiden:

“Mevrouw,

Naam, voornaam: A.T.[...]
geboortedatum: 14.01.1981
geboorteplaats: S.
nationaliteit: Albanië

+ 2 minderjarige kinderen:

- A.A.[...], geboren op 12.06.2002, nationaliteit: Albanië
- A.D.[...] geboren op 05.10.2005, nationaliteit: Albanië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 7 (zeven) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, is zij een vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen:

Betrokkene verklaart in haar asielprocedure op 13.02.2012 het grondgebied te hebben betreden. Op 28.06.2012 werd haar asielprocedure afgesloten met een bevestigende beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Het toegestane verblijf van maximaal 90 dagen op 180 dagen is heden ruimschoots overschreden."

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. In haar nota met opmerkingen voert de verwerende partij de volgende exceptie aan:

"Verzoekende partij ontbeert naar het oordeel van de verweerder het vereiste belang bij het ingediende beroep, nu dit gericht is tegen het betekende bevel om het grondgebied te verlaten.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

In casu werd aan verzoekende partij bevel gegeven om het grondgebied te verlaten in toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 .

Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. 17 februari 2012) heeft artikel 7 van de wet van 15 december 1980 gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel als volgt luidt: "(...)." (eigen vetschrift en onderlijning)

Bijgevolg beschikt de minister c.q. de staatssecretaris niet over een discretionaire bevoegdheid wanneer artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van de wet van 15 december 1980 dient toegepast te worden.

In casu werd de bestreden beslissing op grond van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet genomen om reden dat de verzoekende partij langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen.

Bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel vermag de Staatssecretaris niet anders dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij langer dan 90 dagen op maximum 180 dagen in het Rijk verblijft.

Enkel indien de hogere rechtsnormen zouden worden geschonden doordat aan de betrokken vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten zou worden betekend, en het bevel aldus een schending zou impliceren van deze hogere rechtsnormen, kan de gemachtigde van de Staatssecretaris

op een wettige wijze beslissen dat geen bevel om het grondgebied te verlaten moet worden afgegeven aan de betrokken vreemdeling.

In casu werpt verzoekende partij een schending op van de terugkeerrichtlijn en het Handvest van de grondrechten van de burger van de EU, doch uit de bespreking van het middel blijkt dat deze schendingen geenszins kunnen worden aangenomen.

Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan de verzoekende partij derhalve geen enkel nut opleveren.”

2.1.1. Met betrekking tot het standpunt van de verwerende partij, dat na een eventuele vernietiging in ieder geval een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten moet worden afgegeven, wordt opgemerkt wat volgt.

Artikel 7 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

4° wanneer hij door de Minister, op eensluidend advies van de Commissie van advies voor vreemdelingen, geacht wordt de internationale betrekkingen van België of van een Staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, te kunnen schaden;

5° wanneer hij, ter fine van weigering van toegang,esignaleerd is, overeenkomstig artikel 3, 5°;

6° wanneer hij niet beschikt over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van oorsprong of voor de doorreis naar een derde Staat, waar zijn toelating is gewaarborgd, en niet in staat is deze middelen wettelijk te verwerven;

7° wanneer hij aangetast is door een der ziekten of gebreken opgesomd in de bijlage bij deze wet;

8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;

9° wanneer hij, met toepassing van de internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden, door de overheden van de overeenkomstsluitende Staten, ter verwijdering van het grondgebied van deze Staten, aan de Belgische overheden wordt overgedragen;

10° wanneer hij, met toepassing van de internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden, door de Belgische overheden aan de overheden van de overeenkomstsluitende Staten moet overgedragen worden;

11° wanneer hij sedert minder dan tien jaar uit het Rijk werd teruggewezen of uitgezet, zo de maatregel niet werd opgeschort of ingetrokken;

12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.

Onder voorbehoud van de toepassing van de bepalingen onder Titel IIIquater, kan de minister of zijn gemachtigde, in de in artikel 74/14, § 3, bedoelde gevallen de vreemdeling naar de grens terugleiden.

Te dien einde, en tenzij andere afdoende maar minder dwingende maatregelen doeltreffend kunnen worden toegepast, kan de vreemdeling vastgehouden worden voor de tijd die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de maatregel, meer in het bijzonder wanneer er een risico op onderduiken bestaat of wanneer de vreemdeling de voorbereiding van de terugkeer of de verwijderingsprocedure ontwijkt of belemmert, en zonder dat de duur van de vasthouding twee maanden te boven mag gaan.

De minister of zijn gemachtigde kan, in dezelfde gevallen, de vreemdeling een verblijfplaats aanwijzen voor de tijd die nodig is om deze maatregel uit te voeren.

De Minister of zijn gemachtigde kan echter deze opsluiting telkens met een periode van twee maanden verlengen wanneer de nodige stappen om de vreemdeling te verwijderen werden genomen binnen zeven werkdagen na de opsluiting van de vreemdeling, wanneer zij worden voortgezet met de vereiste zorgvuldigheid en wanneer de effectieve verwijdering van deze laatste binnen een redelijke termijn nog steeds mogelijk is.

Na een verlenging kan de in het voorgaande lid bedoelde beslissing enkel door de Minister genomen worden.

Na 5[vijf] maanden te zijn opgesloten, moet de vreemdeling in vrijheid worden gesteld.

In de gevallen waarin dit noodzakelijk is voor de bescherming van de openbare orde of de nationale veiligheid, kan de opsluiting van de vreemdeling, na het verstrijken van de termijn bedoeld in vorig lid, telkens verlengd worden met één maand, zonder dat de totale duur van de opsluiting daardoor evenwel meer dan acht maanden mag bedragen.”

Van een gebonden bevoegdheid is sprake “wanneer er in hoofde van de overheid een juridische verplichting bestaat die voorspuit uit een norm van het objectief recht die de overheid geen keuze laat om over die toepassing van die norm in het concrete geval te beslissing” (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, *Overzicht van het Belgisch administratief recht*, Wolters Kluwer, Mechelen, 2014, nr. 1057).

Daargelaten of de vermelding “onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag” in artikel 7 van de Vreemdelingenwet op zich van het bestuur reeds geen appreciatie vraagt die een volledige gebonden bevoegdheid uitsluit en of dit op zich niet reeds toelaat de opgeworpen exceptie te verwerpen, dient te worden opgemerkt dat het woordje “moet” in voormeld artikel 7 niet uitsluit dat het bestuur bij het toepassen van deze bepaling nog een beoordeling maakt. Zo bepaalt artikel 7 zelf reeds dat het bevel om het grondgebied te verlaten de termijn voor vertrek dient te vermelden. Zolang deze termijn voor vrijwillig vertrek nog loopt, is de betrokken vreemdeling beschermd tegen gedwongen verwijdering (artikel 74/14, §2, van de Vreemdelingenwet). Deze termijn bepaalt wanneer het bevel uitvoerbaar wordt en maakt er aldus onlosmakelijk deel van uit. Het bestuur kan, in toepassing van artikel 74/14, §§1 en 3, van de Vreemdelingenwet, de duur van deze termijn bepalen. Het gaat daarbij alleszins niet om een volledige gebonden bevoegdheid waarbij de overheid helemaal niets meer hoeft te appreciëren (zie A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, o.c., nr. 1060).

Bovendien bepaalt artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering, de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

Ook uit deze bepaling blijkt dat de minister of zijn gemachtigde bij de afgifte van het bevel *in concreto* dient te beoordelen of er elementen zijn die de afgifte van het bevel verhinderen, en dit uit hoofde van een norm in de Vreemdelingenwet zelf. Geen enkele bepaling uit de Vreemdelingenwet laat toe te besluiten dat wat betreft de toepassing van artikel 74/13 een onderscheid moet worden gemaakt tussen de gevallen waarin een bevel “moet” worden afgegeven (art. 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° en 12°) en de gevallen waarin een bevel “kan” worden afgegeven (art. 7, eerste lid, 3°, 4°, 6°, 7°, 8°, 9°, 10°). Ook hieruit volgt dat het bestuur de situatie *in concreto* dient te appreciëren, wat een volledig gebonden bevoegdheid uitsluit.

De Raad van State oordeelde met betrekking tot artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet in zijn arresten met nummers 231.443 en 231.444 van 4 juni 2015 dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen terecht had gesteld “*que la compétence de la partie requérante n’était pas entièrement liée et que l’exception d’irrecevabilité qu’elle avait soulevée, n’était pas fondée.*” [dat de bevoegdheid van de verzoekende partij (in cassatie) niet geheel gebonden was en dat de exceptie van onontvankelijkheid niet gegrond was]. Ook in zijn arrest met nummer 231.762 van 26 juni 2015 oordeelde de Raad van State dat de bevoegdheid ex artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet niet geheel gebonden was, aangezien de verwerende partij kan afzien van de afgifte van een bevel wanneer dit de grondrechten van de betrokken vreemdeling zou miskennen. Zulks kan niet enkel blijken wanneer een “hogere” norm wordt aangevoerd, doch ook uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dat nauw verband houdt met hogere rechtsnormen en dat de omzetting in het nationale recht vormt van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven. De beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten is geen antwoord op enige verblijfsaanvraag, zodat het bestuur zich er wel degelijk van kan onthouden een bevel af te geven. De verplichting om rekening te houden met de in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vermelde belangen houdt in dat zij, bij haar beslissing om een bevel af te geven, actueel en *ex nunc* een afweging moet maken van de belangen van de betrokken vreemdeling. Er kan aldus niet worden voorgehouden dat de verwerende partij hoe dan ook in elk geval opnieuw een bevel zal afgeven.

Voorts wijst de Raad er verder op dat hij in het kader van de materiële motiveringsplicht steeds kan nagaan of de motieven van de bestreden beslissing steunen op werkelijke bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De Raad kan daarbij nagaan of de ingeroepen feiten werkelijk bestaan (RvS 13 september 2010, nr. 207.325). Mocht in een dergelijk geval de exceptie van niet-ontvankelijkheid wegens gemis aan belang met goed gevolg kunnen worden opgeworpen omdat in de middelen andere rechtsnormen werden aangevoerd dan de genoemde *“meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag”*, zo bijvoorbeeld de schending van de grondvoorwaarden voor de toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet zelf, of de materiële motieven die aan de beslissing ten grondslag liggen, zou daaruit noodzakelijkerwijze voortvloeien dat een verwijderingsmaatregel zou kunnen worden genomen op grond van onjuiste vaststellingen, of in strijd met wettelijke normen, uitvoeringsbepalingen of algemene rechtsbeginselen, zonder dat daar tegen met goed gevolg een annulatieberoep kan worden ingesteld, en dit wegens een tekortkoming van het bestuur zelf (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, o.c., nr. 1164; RvS 5 februari 1973, nr. 15.699; RvS 21 mei 1975, nr. 17.032).

Er kan in geen geval worden voorgehouden dat een vreemdeling geen belang zou hebben bij het annulatieberoep wanneer wordt aangevoerd dat het bevel om het grondgebied te verlaten is aangetast door een interne onwettigheid, precies omdat het onderzoek van die onwettigheid de grond van de zaak raakt en het bestuur na een eventuele vernietiging zal dienen rekening te houden met de vastgestelde onwettigheid.

De exceptie van de verwerende partij is ongegrond.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 7, 62, 74/13 en 74/14 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 5 en 6 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn), van artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 (hierna: het Handvest), van artikel 22bis van de Grondwet, van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het proportionaliteitsbeginsel.

3.1.1. De verzoekende partijen adstrueren hun enig middel als volgt:

“4.1.

Het bestreden bevel is genomen in uitvoering van art. 7. Art. 7 Vw. bepaalt dat de hogere rechtsnormen onverminderd gelden:

“(…).”

Bovendien stelt art. 74/13 Vw. uitdrukkelijk dat verweerster rekening dient te houden met de persoonlijke elementen van het dossier bij ELKE verwijderingsmaatregel:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.” (art. 74/13 Vw.)

4.2.

De bestreden beslissing van verweerster valt niet te verzoenen met deze wetsbepaling. Verzoekster wenst dan ook te wijzen op de rechtspraak van de Raad die beaamt dat verweerster in het licht van art. 74/13 Vw. een individueel onderzoek MOET doen bij het nemen van een verwijderingsmaatregel (RvV 130 247, 26 september 2014).

Verweerster kon moeilijk niet op de hoogte zijn van de aanwezigheid van minderjarige kinderen die hier schoollopen (zie de aanvraag humanitaire regularisatie dd. 09/04/2015).

4.3.

Uit het art. 5 j. 6 van de terugkeerrichtlijn 2008/115/EG volgt tevens dat de belangen van de minderjarige kinderen ertoe kunnen leiden dat deze een terugkeerbesluit in de weg staan, met de belangen van de minderjarige kinderen dient rekening te worden gehouden bij het nemen van elke verwijderingsbeslissing.

Het gaat in hoofde van alle verzoekers hier over een gezinseenheid waarin minderjarige, schoolgaande kinderen aanwezig zijn (stuk 3).

Nergens in de bestreden beslissing kan echter gelezen worden hoe deze kan gerijmd worden met het hoger belang van het kind in dit gezin, met name hoe het afleveren van een bevel met verkorte termijn midden in het schooljaar de belangen van de minderjarige kinderen respecteert.

4.4.

Dat het hoger belang van het kind gerespecteerd dient te worden en de eerste overweging dient te vormen bij de rechtshandeling van de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt uit het art. 24 van het Handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie. Dit principe zit ook vervat in de Grondwet. “(...)” (zie het art. 24 van het Handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie)

4.5.

Dienvolgens dient te worden opgemerkt dat de bestreden beslissing werd afgeleverd in navolging van een beslissing tot ontvankelijkheid aangaande de ingediende humanitaire regularisatieaanvraag waarbij werd geoordeeld dat verzoekers zich maar naar een ander land moeten begeven dat zelfs niet het land van herkomst is om de aanvraag in te dienen bij gebreke aan diplomatieke post (stuk 4).

Dat het dus geenszins begrijpelijk is hoe zou worden rekening gehouden met de belangen van de minderjarige kinderen door te stellen dat zij maar het grondgebied moeten verlaten met het oog op het zich begeven naar een derde land waar het recht op onderwijs niet is gegarandeerd en waar de kinderen ook de taal niet spreken, dit midden in het schooljaar.

Daarenboven heeft één van de kinderen aangepast onderwijs nodig.

4.6.

Bovendien heeft verzoekster dan nog een discretionaire bevoegdheid wat betreft het opleggen van een termijn (art. 74/14 Vw.).

De bestreden beslissingen leggen een termijn van 7 dagen op terwijl nergens deze toepassing van de verkorte termijn wordt gemotiveerd.

4.7.

Verzoekers kunnen via de huidige bestreden beslissing niet weten op welke manier hun persoonlijke situatie in rekening werd gebracht.

Verweerster doet ook geen enkel onderzoek of geeft geen enkele garanties dat de minderjarige kinderen bij een verwijdering niet in hun belangen zouden kunnen worden geschonden.

4.8

Nochtans kan worden ingezien dat bij een terugkeer in de huidige omstandigheden van een minderjarig kind hetwelk hier is opgegroeid in het midden van het schooljaar dit kind ernstige psychologische schade zou toebrengen.

In de bestreden beslissing gaat het om een standaardmotivering die op gelijk welke persoon afkomstig van Albanië van toepassing kan zijn, er werd geenszins rekening gehouden met de verplichting uit art. 74/13 Vw., met name dat verwerende partij de persoonlijke elementen in acht dient te nemen.

Minstens zijn verzoekers niet in staat om te weten te komen of, hoe en op welke manier dan wel hun persoonlijke situatie in rekening zou zijn gebracht.

4.9.

De bovenstaande rechtsregels worden in de bestreden beslissing dan ook zonder meer geschonden.

De bestreden beslissingen dienen te worden vernietigd omdat geen rekening werd gehouden met het feit dat er minderjarige, schoolgaande kinderen in dit gezin aanwezig zijn.

Minstens is geheel onduidelijk, hoe, of en op welke manier hiermee werd rekening gehouden.”

3.1.2. De verwerende partij repliceert als volgt op het middel van de verzoekende partijen:

“Betreffende de vermeende schending van art. 62 Vreemdelingenwet en art. 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991, artikelen die de formele motiveringsplicht betreffen, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift van verzoekende partij blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Verder laat de verweerder gelden dat:

- *verzoekende partij tevens de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht,*
- *het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele én de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (R. v. St. nr. 93.123 dd. 20.12.2001),*
- *wanneer verzoekende partij in staat zou zijn een schending van de materiële motiveringsverplichting aan te voeren, dit betekent dat van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen werden ondervonden.*

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. R.v.St., nr. 101.624 van 7 december 2001).

Verweerder laat gelden dat de bestreden beslissing terecht werd genomen, overeenkomstig artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij betwist dit ook niet.

Verweerder laat gelden dat het betoog dat geen rekening is gehouden met de belangen van de kinderen niet kan worden aangenomen en dit overeenkomstig artikel 74/13 Vreemdelingenwet en de artikelen 5 en 6 van de Richtlijn 2008/115/EG.

Verweerder laat vooreerst gelden dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat “Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familie/even en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”, doch dit artikel geen uitdrukkelijke motiveringsplicht behelst.

Zie ook:

“(…).” (R.v.V. nr. 105.706 van 19 november 2012)

Het volstaat aldus dat de gemachtigde van de Staatssecretaris impliciet rekening heeft gehouden met de bij dit artikel bedoelde belangen. Dit kan in casu niet ernstig worden ontkend.

Verweerder wijst erop dat de synthesesnota in het administratief dossier het volgende vermeldt:

“alvorens het nemen van de beslissing tot verwijdering werden de volgende elementen onderzocht (in toepassing van artikel 74/13)

Hoger belang van het kind :

“Vermits betrokkenen de wettelijke vertegenwoordiger zijn van de kinderen, is het in het belang van de kinderen dat zij de administratieve situatie van de ouders volgen. Bovendien tonen betrokkenen niet aan dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden.” (vetschrift toegevoegd)

De gemachtigde van de Staatssecretaris heeft aldus, wars van de beweringen van de, verzoekende partij weldegelijk rekening gehouden met de hogere belangen van het kind, in de zin van art. 74/13 Vreemdelingenwet.

Terwijl nogmaals dient te worden benadrukt dat de kinderen niet gescheiden worden van de ouders, nu het volledige gezin gevolg dient te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten.

Verzoekende partij haar beschouwingen missen dan ook feitelijke en juridische grondslag. De bestreden beslissing werd terecht genomen en ten genoegen van recht gemotiveerd. Verzoekende partij toont niet anders aan.

Uit de toelichting bij het eerste middel blijkt dat de verzoekende partij ook kritiek formuleert op de termijn (7 dagen) van het bevel om het grondgebied te verlaten.

Op heden zijn al meer dan 30 dagen verstreken sedert de betekening van de bestreden beslissing.

Nog steeds heeft verzoekende partij geen gevolg gegeven aan het hem betekend bevel om het grondgebied te verlaten, zodat hij geen belang heeft bij zijn kritiek.

Terwijl de verzoekende partij ook niet aannemelijk maakt dat er een gedwongen verwijdering zal plaatsvinden tijdens het schooljaar.

De beschouwingen van de verzoekende partij falen in rechte.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

Het eerste en enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

3.1.3. De in artikel 62 van de Vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

In de bestreden bevelen worden dezelfde motieven gebruikt. Er wordt verwezen naar artikel 7, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet en gesteld dat de verzoekende partijen vreemdelingen zijn wie worden vrijgesteld van de visumplicht en langer in het Rijk verblijven dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen. De gemachtigde van de staatssecretaris stelt dat de verzoekende partijen verklaren op 13 februari 2012 het grondgebied van het Rijk te hebben betreden. Op 28 juni 2012 wordt de asielprocedure negatief afgesloten door de Raad. Op het moment van het nemen van de bestreden beslissingen is het toegestane verblijf van 90 dagen op 180 dagen ruimschoots overschreden. De verzoekende partijen betwisten deze motieven niet.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

De verzoekende partijen betogen in hun verzoekschrift dat in de bestreden beslissingen niet wordt gemotiveerd waarom een termijn van 7 dagen wordt gegeven om het grondgebied te verlaten. De Raad wijst erop dat er niet blijkt welk actueel belang de verzoekende partijen hebben bij het aanvoeren van de schending van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet. Het belang dient immers niet alleen te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift, doch het dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak. De verzoekende partijen kunnen conform artikel 74/14, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet hoogstens een termijn van dertig dagen verkrijgen om vrijwillig uitvoering te geven aan de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten, die hen op 8 februari 2016 ter kennis werden gebracht en een vrijwillige vertrektermijn van zeven dagen werd verleend. De Raad kan slechts vaststellen dat de kritiek van de verzoekende partijen er hoogstens toe kan leiden dat een vrijwillige vertrektermijn van dertig dagen diende te worden gegeven, termijn die thans reeds geruime tijd is overschreden. Er blijkt niet dat de verzoekende partijen gedurende deze termijn op gedwongen wijze van het grondgebied werden verwijderd. Derhalve kan niet worden vastgesteld dat de verzoekende partijen thans nog enig belang hebben bij hun grief. Aldus voeren de verzoekende partijen de schending van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet niet op ontvankelijke wijze aan.

De verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt. Dit onderdeel van het middel is dan ook ongegrond.

3.1.3.1. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dat enkel van toepassing is bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, luidt als volgt: *“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”*

Dit artikel vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn. Het blijkt uit de lezing van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet of artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn dat bij een verwijderingsmaatregel moet rekening gehouden worden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkenen. Deze drie te respecteren elementen vinden eveneens hun weerklank in respectievelijk de artikelen 24 (hoger belang van het kind), 4 (verbod van foltering en van onmenselijke of vernederende behandelingen of straffingen) en 7 (onder meer eerbiediging van het familie- en gezinsleven) van het Handvest en tevens in artikel 8 van het EVRM.

De Raad merkt hier nog op dat dat een bepaling uit een richtlijn slechts directe werking heeft indien een lidstaat heeft nagelaten een richtlijn binnen de in de richtlijn bepaalde termijn om te zetten in nationale wetgeving of deze richtlijn niet op correcte wijze heeft omgezet, en indien de bepaling van de richtlijn duidelijk en onvoorwaardelijk is en niet afhankelijk is van een discretionaire uitvoeringsmaatregel (K. LENAERTS en P. VAN NUFFEL, *Constitutional Law of the European Union*, Londen, Sweet&Maxwell, 2005, nrs. 17-048 en 17-124). De verzoekende partijen tonen niet aan dat de artikelen 5 en 6 van de Terugkeerrichtlijn incorrect of onvolledig zouden zijn omgezet. De verzoekende partijen kunnen dan ook niet dienstig de schending ervan inroepen.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet noodzaakt steeds een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling wordt beoordeeld en waarborgt dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten en daaromtrent een concrete afweging maakt.

De verzoekende partijen betogen dat bij het nemen van de bestreden bevelen geen rekening werd gehouden met het hoger belang van hun minderjarige kinderen. Hierbij wijzen de verzoekende partijen

op artikel 24 van het Handvest en op artikel 22bis van de Grondwet en stellen zij dat de kinderen hier zijn opgegroeid en in België schoollopen.

De verzoekende partijen kunnen gevolgd worden dat in de bevelen om het grondgebied te verlaten zelf geen motieven worden opgenomen inzake de belangen van de minderjarige kinderen. Echter blijkt uit onderzoek van het administratief dossier dat op dezelfde dag en door dezelfde gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing werd genomen waarbij de aanvraag van 9 april 2015 op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. In deze beslissing wordt er uitgebreid gemotiveerd over het schoollopen van de kinderen en hun ingeroepen belangen:

“Het feit dat hun kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens blijkt uit de voorgelegde stukken betreffende de scholing van de kinderen dat deze scholing, ondanks de bewering van betrokkenen dat het tweede kind aangepast onderwijs nodig heeft, geen gespecialiseerd onderwijs behoeft, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.

Verder beweren betrokkenen dat een terugkeer een ernstig nadeel voor de kinderen zou veroorzaken en dat de kans op psychische en psychologische schade zeer groot is. Echter, er dient opgemerkt te worden dat betrokkenen niet concreet aantonen op welke wijze een terugkeer een ernstig nadeel voor de kinderen zou veroorzaken. Een terugkeer naar het land van herkomst betekent niet steeds noodzakelijkerwijze dat dit tegen het belang van de kinderen is. Bovendien, aangezien betrokkenen de wettelijke vertegenwoordigers zijn van de minderjarige kinderen, is het in het belang van de kinderen dat zij de administratieve situatie van de ouders volgen.

Wat het aangehaalde art. 3 van het Verdrag van de Rechten van het Kind (EVRK) betreft dient te worden opgemerkt dat het Hof van Cassatie gesteld heeft dat art. 3 geen directe werking heeft. Ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt in zijn arrest van 30.07.2013, nr. 107.646 het volgende: “Wat de aangevoerde schending van het Kinderrechtenverdrag betreft, merkt de Raad op dat artikel 3 van dit verdrag – dat voorziet dat bij alle maatregelen betreffende kinderen de belangen van het kind de eerste overweging vormen –, wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepaling is geen duidelijke en juridisch volledige bepaling die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, oplegt. Aan deze bepaling moet derhalve een directe werking worden ontczegd. (...) (RvS 7 februari 1996, nr. 58.032; RvS 1 april 1997, nr. 65.754).”

Wat betreft het aanhalen van art. 12 van het EVRK: hoewel de hoorplicht inhoudt dat betrokkenen de mogelijkheid moet gegeven worden om hun standpunt op nuttige wijze naar voren te brengen, betekent horen niet dat betrokkenen mondeling dienen gehoord te worden. Art. 12.2 van het EVRK voorziet dat de kinderen dit zelf kunnen doen of via een vertegenwoordiger. Bij een aanvraag 9bis worden de kinderen vertegenwoordigd door de ouders, die de mogelijkheid hebben alle elementen (inclusief deze van hun kinderen) naar voren te brengen, hetzij in de aanvraag, hetzij via aanvullende stukken. Niets verhindert de ouders overigens om een schrijven van hun kinderen bij de aanvraag te voegen. Ten slotte dient er op gewezen te worden dat de Vreemdelingenwet voor wat betreft art. 9bis niet voorziet in een mondelinge procedure. Omwille van deze reden kan er geen schending van art. 12 van het EVRK vastgesteld worden zodat dit element geen buitengewone omstandigheid uitmaakt.

Wat betreft het aanhalen van art. 29 van het EVRK dient er opgemerkt te worden dat betrokkenen niet aantonen op welke wijze dit artikel zou geschonden worden bij een terugkeer naar het land van herkomst. Betrokkenen tonen niet aan dat bij een terugkeer naar hun land van herkomst de kinderen zich niet volledig zouden kunnen ontplooien en hen geen eerbied voor de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden zouden worden bijgebracht.”

Gelet op het feit dat deze beslissing en de huidige bestreden beslissingen op dezelfde dag en door dezelfde gemachtigde van de staatssecretaris werden genomen, is het niet kennelijk onredelijk dat dezelfde motieven inzake de minderjarige kinderen niet opnieuw worden opgenomen in de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten. De verzoekende partijen hebben kennis van de motieven van de beslissing van 24 december 2015 waarbij de aanvraag van 9 april 2015 onontvankelijk werd verklaard. Zij hebben immers ook tegen deze beslissing beroep aangetekend. In het verzoekschrift tegen de beslissing van 24 december 2015, waarbij de aanvraag van 9 april 2015 onontvankelijk werd

verklaard, hebben de verzoekende partijen ook de schending van het hoger belang van het kind opgeworpen. Bij arrest van 26 oktober 2017 met nummer 194 391 heeft de Raad het beroep tegen deze beslissing verworpen. Bijgevolg is deze beslissing definitief in het rechtsverkeer.

De verzoekende partijen kunnen bijgevolg niet dienstig stellen dat er geen rekening werd gehouden met het schoollopen van de kinderen en hun andere belangen, die overigens niet verder worden toegelicht door de verzoekende partijen. Waar de verzoekende partijen stellen dat zij zich samen met hun minderjarige kinderen moeten begeven naar een ander land dan het land van herkomst, wijst de Raad er eerst op dat dit element niet blijkt uit de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten. Bovendien wordt in het arrest van 26 oktober 2017 met nummer 194 391, met betrekking tot de beslissing van 24 december 2015, waarbij de aanvraag van 9 april 2015 onontvankelijk werd verklaard, het volgende gesteld: *“In de bestreden beslissing wordt duidelijk gesteld dat de verzoekende partijen niet aantonen dat scholing in het land van herkomst, in casu Albanië, niet verkregen kan worden. Het feit dat de verzoekende partijen een aanvraag moeten indienen bij de Belgische ambassade te Sofia, Bulgarije, betekent niet dat zij naar Bulgarije moeten terugkeren in plaats van naar Albanië. Er wordt duidelijk gemotiveerd dat de verzoekende partijen mogelijk een (tijdelijke) verblijfstitel kunnen verkrijgen om naar Bulgarije te reizen om aldaar een aanvraag in te dienen. Hiermee wordt niet gesteld dat de verzoekende partijen gedurende de behandelingsperiode van hun aanvraag ook in Bulgarije dienen te verblijven. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de staatssecretaris de scholing van de minderjarige kinderen beoordeeld in het kader van een terugkeer naar Albanië. De verzoekende partijen kunnen dan ook niet dienstig voorhouden dat de minderjarige kinderen de taal niet kennen en geen band hebben met het land van terugkeer, nu de verzoekende partijen dienen terug te keren naar Albanië en niet naar Bulgarije.”*

Waar de verzoekende partijen betogen dat één van de minderjarige kinderen aangepast onderwijs behoeft, wijst de Raad erop dat in de beslissing van 24 december 2015 omtrent de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt gesteld dat dit een loutere bewering is, en dat op grond van de aangevoerde elementen en stukken niet blijkt dat de minderjarige kinderen gespecialiseerd onderwijs of een gespecialiseerde infrastructuur behoeven. De verzoekende partijen kunnen dan ook niet dienstig blijven beweren dat één van de kinderen aangepast onderwijs nodig heeft, zonder hiervan een begin van bewijs voor te leggen. Daarenboven maken verzoekers niet aannemelijk dat indien het kind aangepast onderwijs nodig heeft, dit niet beschikbaar is in Albanië.

De verzoekende partijen stellen tenslotte nog dat een afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten in het midden van een schooljaar ingaat tegen de belangen van de kinderen. De Raad wijst er echter op dat het de verzoekende partijen vrij staat om op grond van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet een verlenging te vragen van de termijn voor het verlaten van het grondgebied.

De Raad stelt vast dat de gemachtigde van de staatssecretaris rekening heeft gehouden met artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Verder betwisten de verzoekende partijen niet dat zij langer dan de toegestane termijn in het Rijk verblijven. Een schending van artikel 7 van de Vreemdelingenwet blijkt aldus niet. Met hun betoog maken de verzoekende partijen niet aannemelijk dat de bestreden beslissingen zijn genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten, te schragen. Een schending van de materiële motiveringsplicht, van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet of van het hoger belang van het kind, zoals vervat in artikel 24 van het Handvest en artikel 22bis van de Grondwet - daargelaten de vraag of deze laatste bepaling directe werking heeft -, wordt, gelet op hetgeen voorafgaat, niet aannemelijk gemaakt. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

3.1.3.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partijen voeren geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat de grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

3.1.3.3. Het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). Er dient te worden besloten dat de verwerende partij is overgegaan tot een belangenafweging, zoals duidelijk blijkt uit de motivering van de bestreden beslissingen, en dat zij hierbij niet kennelijk onredelijk heeft gehandeld. De keuze die een

bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. De verzoekende partijen tonen niet aan dat de bestreden beslissingen het proportionaliteitsbeginsel of het redelijkheidsbeginsel schenden. Dit onderdeel van het middel is dan ook ongegrond.

3.1.3.4. Tot slot dient de Raad er op te wijzen dat een bepaling uit een richtlijn slechts directe werking heeft indien een lidstaat heeft nagelaten een richtlijn binnen de in de richtlijn bepaalde termijn om te zetten in nationale wetgeving of deze richtlijn niet op correcte wijze heeft omgezet, en indien de bepaling van de richtlijn duidelijk en onvoorwaardelijk is en niet afhankelijk is van een discretionaire uitvoeringsmaatregel (K. LENAERTS en P. VAN NUFFEL, *Constitutional Law of the European Union*, Londen, Sweet&Maxwell, 2005, nrs. 17-048 en 17-124). De verzoekende partijen tonen niet aan dat de artikelen 5 en 6 van de Terugkeerrichtlijn incorrect of onvolledig zouden zijn omgezet. Zij kunnen niet dienstig de schending ervan inroepen.

3.2. Het middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig oktober tweeduizend zeventien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. RYCKASEYS